

การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร
INTEGRATED TOURISM MANAGEMENT IN SAMUT SAKHON PROVINCE

ภูวดล แสงวู¹, สถิตย๋ นิยมญาติ², กมลพร กัลยานมิตร³ และทัศนีย์ ลักขณาภิชนชัย⁴

Puwadon Saewu¹, Satit Niyomyaht², Kamolporn Kalyanamitra³,
and Tassanee Lakkanapichonchat⁴

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, ประเทศไทย¹⁻⁴

Faculty of Political Science, Bangkokthonburi University, Thailand¹⁻⁴

Corresponding Author E-mail: puwadonsaewu@gmail.com¹

Received 1 December 2025; Revised 6 December 2025; Accepted 10 December 2025

*****

การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ภูวดล แช่วู, สถิตย์ นิยมญาติ,
กมลพร กัลยาณมิตร และทัศนีย์ ลักขณาภิชนชัย

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์สภาพการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร 2) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร และ 3) เสนอแนะแนวทางในการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร เป็น การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้บริหารส่วนราชการ 4 คน ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 3 คน ผู้ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวและผู้แทนกลุ่มธุรกิจต่าง ๆ 7 คน ผู้นำชุมชน 2 คน ประชาชนชาวบ้าน 2 คน และชาวบ้านในพื้นที่ 2 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การสรุปความแบบพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า (1) สภาพการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร มีนโยบายการท่องเที่ยวที่ชัดเจนและมีการวางแผนเชิงบูรณาการอย่างเป็นระบบ แต่การประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และชุมชนยังต้องพัฒนาให้ดีขึ้น ชุมชนมีบทบาทสำคัญในการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยว โดยมีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวโดยเฉพาะอาหารทะเลและกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจท้องถิ่น การตลาดและการประชาสัมพันธ์มีการใช้สื่อออนไลน์และสร้างเครือข่ายเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว บุคลากรได้รับการพัฒนาให้มีทักษะและความรู้ในการให้บริการและการจัดการท่องเที่ยว (2) ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร พบว่าปัญหาหลัก ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวคือ การขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะ ขาดความร่วมมือระหว่างภาครัฐและชุมชน ขาดแคลนงบประมาณ การตลาดไม่เหมาะสม และปัญหาทางสิ่งแวดล้อมและการจัดการขยะที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข และ (3) แนวทางในการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการนั้นมี 3 หลัก ได้แก่ การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวและโครงสร้างพื้นฐาน การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชนในรูปแบบ “ไตรภาคี” ใช้ทรัพยากรท้องถิ่นอย่างยั่งยืนเพื่อสร้างรายได้ให้กับชุมชน

คำสำคัญ: การบริหาร; การท่องเที่ยว; การบูรณาการ; จังหวัดสมุทรสาคร

INTEGRATED TOURISM MANAGEMENT IN SAMUT SAKHON PROVINCE

Puwadon Saewu, Satit Niyomyaht, Kamolporn Kalyanamitra,
and Tassanee Lakkanapichonchat

Abstract

This research objectives were (1) to analyze the integrated tourism management in Samut Sakhon Province, (2) to study the problems and obstacles in integrated tourism management in Samut Sakhon Province, and (3) to propose guidelines for integrated tourism management in Samut Sakhon Province. The research was qualitative. The key informants were 4 government executives, 3 local government executives, 7 tourism business operators and representatives of various business groups, 2 community leaders, 2 local scholars, and 2 local villagers. The selection method was purposive selection. The research instrument was an interview. Data analysis was performed using descriptive summarization.

The research results found that (1) the integrated tourism management in Samut Sakhon Province was a clear tourism policy and systematic integrated planning. The coordination between government agencies, private sectors, and communities still need to be improved. Communities played an important role in planning and managing tourism, with sustainable management of natural and cultural resources. In addition, the development of tourism products, especially seafood, and tourism promotion activities were important for the local economy. Marketing and public relations used online media and created networks to increase the number of tourists. Personnel were developed to have skills and knowledge in providing services and managing tourism, (2) the problems and obstacles in integrated tourism management in Samut Sakhon Province found that the main problems affecting tourism development were: lack of skilled personnel, lack of cooperation between the government and the community, lack of budget, inappropriate marketing, and unresolved environmental and waste management problems, and (3) the guidelines for integrated tourism management in Samut Sakhon Province's approach had 3 principles: developing the quality of tourist attractions and infrastructure, creating cooperation between the government, private sector, and the community in a "trilateral" format, using local resources sustainably to generate income for the community.

Keywords: Integrated; Tourism Management; Samut Sakhon Province

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เกื้อกูลความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม จิตวิทยาและการต่างประเทศ เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องบูรณาการทุกภาคส่วนเข้าด้วยกัน แต่การท่องเที่ยวมีจุดอ่อน คือ มีความอ่อนไหวสูงต่อผลกระทบตลอดเวลา เช่น ภัยธรรมชาติ การเมือง และเศรษฐกิจผันผวน รวมทั้งสถานการณ์ล่าสุดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวของประเทศมหาศาล ซึ่งแม้ที่ผ่านมามีประเทศไทยสามารถฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว แต่ความท้าทายคือ ด้วยอัตราการขยายตัวดังกล่าว จึงต้องเตรียมพร้อมด้านสังคม สิ่งแวดล้อม เร่งเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ทั้งนี้การปรับตัวในแนวทางการท่องเที่ยวตามความปกติใหม่ (New normal) และการท่องเที่ยว 4.0 ยังมีบริบทสอดคล้องกับเป้าหมายความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ หรือ Sustainable Development Goals (SDGs) ที่ส่งเสริมให้ทั่วโลกพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมุ่งสู่คุณค่าสูงและสร้างผลกระทบทางลบต่ำในอนาคตด้วย (นฤมล เกษมสุข, 2560) ดังนั้นการเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับของเมืองหรือแหล่งท่องเที่ยวเป็นสิ่งจำเป็นที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนต้องเตรียมการให้พร้อมเพื่อให้เมืองหรือแหล่งท่องเที่ยวนั้นได้รับเลือกให้เป็นจุดหมายปลายทางในการเดินทางท่องเที่ยวในอนาคต หรือที่เรียกว่า “เมืองเป้าหมายทางการท่องเที่ยว” (สาลินี ทิพย์เพ็ญ, กุลดารา เพียรเจริญ และสุชาติ อินกล้า, 2560)

จังหวัดสมุทรสาคร ตั้งอยู่ชายฝั่งทะเล มีป่าชายเลนที่มีความอุดมสมบูรณ์ มีความหลากหลายทางชีวภาพ เหมาะกับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศหรือแหล่งเรียนรู้ทางธรรมชาติ นอกจากนี้ จังหวัดสมุทรสาครยังเป็นเมืองที่บันทึกในประวัติศาสตร์เรื่องราวของพันท้ายนรสิงห์ผู้ซื่อสัตย์ จงรักภักดี และป้อมวิเชียรโชฎก ซึ่งสร้างในสมัยรัชกาลที่ 3 เพื่อป้องกันข้าศึกทางทะเล ซึ่งเหมาะแก่การเป็นแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ (สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร, 2566) จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดรองในด้านการท่องเที่ยว การส่งเสริมการท่องเที่ยวยังขาดการบูรณาการในระดับพื้นที่ ทั้งในแง่ของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว และการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้รู้จักสถานที่ท่องเที่ยวที่มีอยู่ภายในจังหวัด (สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร, 2566) ดังบทวิเคราะห์สถานการณ์ด้านการท่องเที่ยวภายนอกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร ในด้านอุปสรรคที่ระบุว่า 1) ในมุมมองของนักท่องเที่ยวสมุทรสาครยังมีภาพจำของตนเองไม่ชัดเจน และ/หรือมีภาพจำด้านอื่นมากกว่าการเป็นเมืองท่องเที่ยว ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวไม่เกิดการนำเข้าสู่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว/สินค้าการท่องเที่ยวของสมุทรสาคร เข้าสู่กระบวนการตัดสินใจเมื่อต้องวางแผนการเดินทางท่องเที่ยว 2) แหล่งท่องเที่ยวและสินค้าการท่องเที่ยวสมุทรสาครยังได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยว, สื่อมวลชนด้านการท่องเที่ยว, Blogger, Youtuber ฯลฯ น้อย ทำให้การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว/สินค้าการท่องเที่ยวมีน้อย รวมถึงช่องทางการเผยแพร่สื่อฯ น้อย จึงทำให้เข้าถึงจำนวนคนได้น้อย และไม่สามารถสร้างแรงกระตุ้นได้มากพอก่อให้เกิดอุปสงค์ (Demand) 3) ผู้ประกอบการแหล่งท่องเที่ยวและสินค้าการท่องเที่ยวของ สมุทรสาคร ยังขาดทักษะการประชาสัมพันธ์และการตลาด โดยเฉพาะการตลาดออนไลน์ เมื่อเทียบกับผู้ประกอบการในจังหวัดใกล้เคียง 4) แหล่งท่องเที่ยว และสินค้าการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ดำเนินงาน โดยเอกชน และมีความเป็นปัจเจกบุคคลสูง ไม่ได้บูรณาการ/หรือเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน จึงไม่ก่อให้เกิดเป็นเส้นทางท่องเที่ยว (Travel Route) ที่สามารถท่องเที่ยวได้จริง 5) ยังขาดบุคลากร หรือองค์กร

ที่รับบทบาทผู้ให้บริการด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว และสินค้าการท่องเที่ยว เช่น มัคคุเทศก์, บริษัทนำเที่ยว, ผู้ให้บริการการโดยสารสาธารณะ, นักสื่อสาร หรือนักเล่าเรื่องชุมชน (Community Teller), ผู้มีอิทธิพลต่อจิตใจ (Influencers) 6) การลงทุนและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีศักยภาพด้านการแข่งขันในตลาดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจากภาครัฐและภาคเอกชนเองยังมีต่ำ เมื่อเทียบกับจังหวัดอื่น ๆ ที่มีบริบทคล้ายกัน และ 7) แหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นจุดแวะพัก ใช้เวลาในการชม หรือทำกิจกรรมอยู่ที่แหล่งท่องเที่ยวไม่เกิน 40 ในแต่ละแห่ง จึงทำให้ไม่สามารถก่อให้เกิดการใช้เวลา (Time Spent) ได้ทั้งวัน และไม่กระตุ้นให้เกิดการพักค้างคืน (องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร, 2565) อย่างไรก็ตาม สมุทรสาครก็ยังมีโอกาสหรือมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ด้วยภาพลักษณ์เป็นศูนย์กลางของอาหารทะเลและมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงจิตวิญญาณ มีร้านอาหารและคาเฟ่จำนวนมาก มีการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงกิจกรรมต่าง ๆ และมีพื้นที่อยู่ติดกรุงเทพมหานครทำให้เหมาะสมสำหรับการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงกิจกรรมต่าง ๆ และเหมาะสำหรับการพัฒนาด้านท่องเที่ยวอย่างครอบคลุมและยั่งยืนในระยะยาว จึงเห็นได้ว่า จังหวัดมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวและทรัพยากรในการส่งเสริมพื้นที่การท่องเที่ยวอยู่ แต่ต้องดึงอัตลักษณ์ของสินค้าและการบริการการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวที่หลากหลายและหันกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง เพื่อจะนำมาสู่การสร้างรายได้ให้กับชุมชน (สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร, 2566)

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสนใจศึกษาเรื่อง “การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร” ซึ่งผู้เกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยมาปรับใช้ในการวางแผนการบริหารจัดการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ได้อย่างเหมาะสม โดยการพัฒนา นโยบายและแนวทางในการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก การสร้างสถานที่ท่องเที่ยว การส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และสังคมท้องถิ่น เพื่อสร้างเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครให้เติบโตและยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์สภาพการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน โดยภาครัฐมีผู้เข้าร่วมจำนวน 7 คน ประกอบด้วยผู้บริหารส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร 4 คน และผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 3 คน ในส่วนของภาคเอกชนมีจำนวน 7 คน ได้แก่ ผู้ประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยว 2 คน ผู้ประกอบธุรกิจที่พัก 1 คน ผู้ประกอบธุรกิจร้านอาหาร 1 คน กลุ่มอาชีพและภูมิปัญญาชาวบ้าน 1 คน และคณะบุคคลที่เป็นผู้แทนกลุ่มธุรกิจต่าง ๆ อีก 2 คน สำหรับภาคประชาชน มีผู้เข้าร่วมจำนวน 6 คน ได้แก่ ผู้นำชุมชน 2 คน ประชาชนชาวบ้าน 2 คน และชาวบ้านในพื้นที่อีก 2 คน รวมจำนวน 20 คน ได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection)

2. พื้นที่ในการศึกษา

พื้นที่การวิจัย คือจังหวัดสมุทรสาคร โดยมุ่งเน้นศึกษาตามแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนที่สำคัญภายในจังหวัด

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview or Formal Interview) ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงและเป็นมาตรฐานจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร หรือ Documentary Research เป็นวิธีการที่สำคัญในการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร โดยเอกสารที่นำมาศึกษาและวิจัยนั้นมีหลายประเภท ประกอบไปด้วย หนังสือ ตำรา บทความวิชาการ วารสารงานวิจัย ข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เอกสารทางราชการ เป็นต้น 2) การจัดเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม การจัดเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามในงานวิจัยนี้จะใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview) เพื่อเก็บข้อมูลที่มีคุณภาพและเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยอย่างเชื่อถือได้ ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์ตามคำถามที่กำหนดไว้ในแบบสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย 3) การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant Observation) เป็นการสังเกตแบบห่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายยิ่งขึ้น ในการศึกษาการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ผู้วิจัยเลือกวิธีนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงและหลีกเลี่ยงผลกระทบจากการมีส่วนร่วมของผู้วิจัยในสถานการณ์ที่กำลังสังเกตให้น้อยที่สุด

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพในงานวิจัยนี้ มีขั้นตอนสำคัญ ได้แก่ การจัดหมวดหมู่ข้อมูลตามเนื้อหา เช่น สภาพการบริหาร ปัญหา และแนวทางพัฒนา การประเมินความถี่และรูปแบบการตอบกลับเพื่อค้นหาแนวโน้มและความสัมพันธ์ การทำความเข้าใจแนวคิดเชิงลึกและความหมายที่ซ่อนอยู่โดยเชื่อมโยงกับบริบททางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ การวิเคราะห์ความเชื่อมโยงในแต่ละองค์ประกอบเพื่อระบุประเด็น

สำคัญ การสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างภาพรวมที่ครอบคลุม และการนำเสนอผลวิจัยในรูปแบบรายงานที่ครบถ้วน พร้อมข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ

ผลการวิจัย

1. การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

1) การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครในด้านนโยบายการท่องเที่ยวพบว่า นโยบายการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครมีความชัดเจน โดยใช้แผนส่งเสริมการท่องเที่ยว พ.ศ. 2565-2570 และแผนพัฒนาจังหวัด 5 ปี (พ.ศ. 2566-2570) เป็นกรอบการดำเนินงานหลักที่เน้นการบูรณาการการทำงานเพื่อสร้างรายได้อย่างสมดุลและยั่งยืน พร้อมเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และการพัฒนาคุณภาพชีวิต การดำเนินงานมุ่งเน้นการประสานงานระหว่างหน่วยงานในด้านการตลาด การเปิดเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ และการสร้างความเข้าใจในยุทธศาสตร์ร่วมกัน รวมถึงการติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง นโยบายดังกล่าวช่วยส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของประชาชนและสังคม ซึ่งส่งผลให้เศรษฐกิจของจังหวัดมีความมั่นคงและยั่งยืนในระยะยาว

2) การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครในการประสานงานพบว่า การประสานงานระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนในจังหวัดสมุทรสาครมีความร่วมมือในระดับหนึ่ง แต่ยังจำเป็นต้องปรับปรุง โดยเฉพาะด้านภาครัฐที่ยังประสบปัญหาความล่าช้าในการสื่อสารและอนุมัติจากส่วนกลาง แม้ว่าจะมีการประชุมและเวทีพูดคุยระหว่างหน่วยงานอย่างต่อเนื่อง ภาคเอกชนและชุมชนมีการทำงานร่วมกันอย่างดี โดยเฉพาะในกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว แต่การจัดกิจกรรมยังไม่เพียงพอต่อการสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็ง การฟื้นฟูการท่องเที่ยวและการฝึกอบรมเพิ่มมูลค่าให้ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นถือเป็นตัวอย่างความสำเร็จที่ช่วยพัฒนาคุณภาพการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม ปัญหาด้านงบประมาณและทรัพยากรยังเป็นอุปสรรคต่อการประสานงานที่มีประสิทธิภาพ การเพิ่มการประชุมและสร้างความเข้าใจร่วมกันจะช่วยเสริมสร้างความร่วมมือในระยะยาว เพื่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในอนาคต

3) การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครในการมีส่วนร่วมของชุมชนพบว่า ชุมชนในจังหวัดสมุทรสาครมีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ตั้งแต่การวางแผน การตัดสินใจ ไปจนถึงการจัดการ ซึ่งช่วยสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งและพัฒนาที่ยั่งยืน มีการจัดประชุมร่วมระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชน เพื่อรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ชุมชนยังได้รับการอบรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการ การตลาด และการประชาสัมพันธ์ โดยเฉพาะการใช้แพลตฟอร์มออนไลน์ ทำให้การท่องเที่ยวมีความน่าสนใจมากขึ้น นอกจากนี้ ชุมชนร่วมมือกันอนุรักษ์วัฒนธรรมและพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการดูแลทรัพยากรธรรมชาติ แต่ยังคงต้องการการสนับสนุนเพิ่มเติมในการประชาสัมพันธ์และการอบรมเพื่อเสริมศักยภาพ ผู้นำชุมชนที่เข้มแข็งมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความร่วมมือและความเชื่อมั่น นำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืนในอนาคต

4) การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครในด้านการจัดการทรัพยากร พบว่า จังหวัดสมุทรสาครจัดการทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และโครงสร้างพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านทรัพยากรธรรมชาติ มีการฟื้นฟูและอนุรักษ์ป่าชายเลน เช่น ป่าอ่าวมหาชัยทั้งฝั่งตะวันออกและตะวันตก โดยชุมชน ภาครัฐ และเอกชนร่วมมือกันดูแลสิ่งแวดล้อม ด้านวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ มีการส่งเสริมงานเทศกาลท้องถิ่นและสถานที่สำคัญ เช่น วัดกาหลง วัดท่ากระبيب และป้อมวิเชียรโชฎก ซึ่งสะท้อนเอกลักษณ์เฉพาะของจังหวัด ในด้านโครงสร้างพื้นฐาน จังหวัดได้พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ระบบโลจิสติกส์ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ร้านค้า และที่จอดรถ ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางสะดวกสบายมากขึ้น การบริหารจัดการนี้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรอย่างยั่งยืน โดยการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การท่องเที่ยวของจังหวัดประสบความสำเร็จ

5) สภาพการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครในด้านผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยว พบว่า จังหวัดสมุทรสาครมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวอย่างครอบคลุม โดยเน้นอาหารทะเลซึ่งเป็นจุดเด่นของพื้นที่ การจัดเทศกาลอาหารทะเลประจำปีในช่วงเดือนกุมภาพันธ์หรือมีนาคมได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ เอกชน และประชาชน ช่วยสร้างชื่อเสียงและกระตุ้นเศรษฐกิจในจังหวัด นอกจากนี้ ยังมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวในช่วง low season และกระจายรายได้ไปยังพื้นที่ต่าง ๆ กิจกรรมที่สำคัญ เช่น การสำรวจเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์ และการจัด Press Tour ถูกบูรณาการร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชน ผลิตภัณฑ์เด่นประกอบด้วยอาหารทะเลสด การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เช่น งานแห่หลวงพ่โต และการนำเสนอวิถีชีวิตชาวประมง การทำงานร่วมกันระหว่างทุกภาคส่วนช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับเครือข่ายการท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้การท่องเที่ยวมีความยั่งยืนและสร้างรายได้ให้กับชุมชนในระยะยาว

6) การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครในด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์ พบว่า การตลาดและประชาสัมพันธ์ในจังหวัดสมุทรสาครดำเนินการหลากหลายรูปแบบ เช่น การจัดเทศกาลอาหารทะเลที่ได้รับความนิยม การเชิญสื่อมวลชนมาประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งโทรทัศน์ วิทยุ และอินเทอร์เน็ต รวมถึงการพัฒนาเครื่องมือสื่อสาร เช่น เว็บไซต์และ E-book เพื่อให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวอย่างสะดวก นอกจากนี้ ยังมีการทำงานร่วมกับภาครัฐ เอกชน และชุมชนท้องถิ่น เพื่อสร้างตราสินค้าการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งและใช้เทคโนโลยีช่วยประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ แม้จะมีข้อจำกัดด้านอุปกรณ์ผลิตสื่อ แต่การบูรณาการความร่วมมือและพัฒนากลยุทธ์ที่ต่อเนื่องถือเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างภาพลักษณ์และกระตุ้นเศรษฐกิจของจังหวัดให้เติบโตอย่างยั่งยืน พร้อมรักษาอัตลักษณ์ท้องถิ่นที่เป็นจุดเด่น

7) การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครในด้านการพัฒนาบุคลากร พบว่า จังหวัดสมุทรสาครให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรในภาคการท่องเที่ยว โดยเน้นการเพิ่มทักษะด้านการบริการ การตลาดออนไลน์ และการสื่อสาร เพื่อปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรม เช่น การฝึกอบรมผู้นำท่องเที่ยวชุมชน และพัฒนานักเรียนให้พร้อมทำงานในภาคการท่องเที่ยว การพัฒนา

ดังกล่าวยังส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชน เพื่อสร้างความสามารถในการจัดการ การท่องเที่ยวด้วยตนเองอย่างยั่งยืน โครงการต่าง ๆ ถูกออกแบบให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของ จังหวัด โดยมีความร่วมมือจากภาครัฐ เอกชน และชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความมั่นคงและยั่งยืน ของอุตสาหกรรมในระยะยาว

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

การบริหารการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครเผชิญกับปัญหาหลักหลายด้าน ได้แก่ การขาดแคลน บุคลากรที่มีทักษะและจำนวนเพียงพอ ส่งผลต่อการส่งเสริมภาพลักษณ์และการประชาสัมพันธ์ของจังหวัด อีกทั้งยังพบความขัดแย้งในเป้าหมายระหว่างภาครัฐที่เน้นพัฒนาเศรษฐกิจกับภาคท้องถิ่นที่มุ่งอนุรักษ์วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ทำให้การพัฒนาไม่สมดุล งบประมาณที่จำกัดส่งผลให้โครงการต่าง ๆ ไม่สามารถดำเนินการได้ อย่างเต็มที่ ผู้ประกอบการยังขาดทักษะด้านการตลาดดิจิทัล ทำให้แหล่งท่องเที่ยวไม่เป็นที่รู้จักเท่าที่ควร รวมถึงการขาดการบูรณาการเส้นทางและแหล่งท่องเที่ยว ทำให้การท่องเที่ยวขาดความเชื่อมโยง ปัญหา ด้านสิ่งแวดล้อม เช่น การจัดการขยะ และการขาดการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีศักยภาพ ยังเป็น อุปสรรคสำคัญ หากสามารถแก้ไขปัญหเหล่านี้ได้ จะช่วยส่งเสริมการเติบโตของการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจใน จังหวัดอย่างยั่งยืน

3. แนวทางในการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

1) พัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวและโครงสร้างพื้นฐาน ควรมุ่งพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มี คุณภาพสูง พร้อมปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน น้ำ ไฟ และสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนการดูแล สิ่งแวดล้อมและบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้ยั่งยืน เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว

2) สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน ส่งเสริมความร่วมมือแบบ “ไตรภาคี” โดย ภาครัฐสนับสนุนด้านนโยบายและโครงสร้างพื้นฐาน ภาคเอกชนพัฒนาบริการและกิจกรรมท่องเที่ยว และ ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารทรัพยากรท่องเที่ยวของตน

3) ใช้ทรัพยากรท้องถิ่นอย่างยั่งยืน เน้นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม เพื่อสร้างรายได้ให้ ชุมชน พัฒนาแผนท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับท้องถิ่นและส่งเสริมให้ชุมชนมีบทบาทสำคัญในการจัดการ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

อภิปรายผลการวิจัย

1. การบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ประกอบด้วยปัจจัยด้าน ต่างๆ ได้แก่

1) นโยบายการท่องเที่ยว ผลการศึกษาพบว่า นโยบายการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมี ความชัดเจนและการวางแผนที่ดี โดยแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวประจำปี พ.ศ. 2565-2570 ขององค์การ บริหารส่วนจังหวัดเน้นการทำงานแบบบูรณาการเพื่อสร้างรายได้ที่ยั่งยืนให้กับชุมชน แผนพัฒนาจังหวัด 5 ปี

(พ.ศ. 2566-2570) ยังมุ่งเน้นการเสริมขีดความสามารถในการแข่งขัน การดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และการพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประจวบ จันทรหมื่น (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การบูรณาการแผนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สังคมและวัฒนธรรมในพื้นที่ลุ่มน้ำโขง ไทย-ลาว จากจังหวัดนครพนมถึงจังหวัดอุบลราชธานี และแขวงคำม่วนถึงแขวงจำปาสัก ผลการวิจัยพบว่า แต่ละจังหวัดและแขวงมีแผนยุทธศาสตร์ท่องเที่ยวของตนเอง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สาลินี ทิพย์เพ็ญ, กุลดาร่า เพียรเจริญ และสุชาติ อินกล้า (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาสู่การเป็นเมืองเป้าหมายทางการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน ผลการศึกษาพบว่า โอกาส คือ จังหวัดมีแผนส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรม และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เทพิน ไคว์วานิช (2566) ได้ศึกษาเรื่อง แผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์แบบบูรณาการอย่างยั่งยืนในกรุงเทพมหานคร ประเทศไทย และโครงการนำร่องในชุมชนสุนทรศิริ เขตห้วยขวาง ผลการวิจัยพบว่า ในส่วนที่เกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์แบบบูรณาการอย่างยั่งยืน พบว่า วิสัยทัศน์ของแผนพัฒนาดังกล่าว ได้แก่ การพัฒนากรุงเทพมหานครเป็นจุดหมายปลายทางที่โดดเด่น ระดับนานาชาติ

2) การประสานงาน ผลการศึกษาพบว่า การประสานงานระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนในจังหวัดสมุทรสาครมีความร่วมมือในระดับหนึ่ง แต่ยังคงพัฒนา โดยเฉพาะภาครัฐที่มีปัญหาความล่าช้าในการสื่อสารและอนุมัติจากส่วนกลาง ส่งผลกระทบต่อการดำเนินงาน แม้ภาคเอกชนและชุมชนจะประสานงานได้ดีในการส่งเสริมการท่องเที่ยว แต่กิจกรรมที่จัดยังไม่เพียงพอต่อการสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็ง การฝึกอบรมและฟื้นฟูการท่องเที่ยวเป็นตัวอย่างความสำเร็จในการทำงานร่วมกัน อย่างไรก็ตาม งบประมาณและทรัพยากรยังเป็นข้อจำกัดที่ต้องพัฒนา การจัดประชุมเพิ่มเติมจะช่วยบูรณาการการทำงานให้มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรมมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พัทธนันท์ ตลาดทรัพย์ (2566) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารราชการแบบบูรณาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคาน ผลการศึกษาพบว่า การบริหารราชการแบบบูรณาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคาน ใช้รูปแบบการบริหารงานตามยุทธศาสตร์เชิงพื้นที่พิเศษ มีการบูรณาการการทำงานร่วมกันของส่วนราชการในระดับต่างๆ ตามอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องร่วมกับภาคเอกชน ภาคประชาชน และสถาบันการศึกษา มีองค์การบริหารพื้นที่พิเศษเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อพท. (องค์การมหาชน) เป็นหน่วยงานกลางในการประสานงานและบูรณาการการทำงานร่วมกัน

3) การมีส่วนร่วมของชุมชน ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนในจังหวัดสมุทรสาครมีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ชุมชนมีส่วนร่วมในกระบวนการต่าง ๆ เช่น การวางแผน การตัดสินใจ และการจัดการท่องเที่ยว ซึ่งช่วยสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งและพัฒนาที่ยั่งยืน ชุมชนได้เรียนรู้การบริหารการท่องเที่ยว การตลาด และการประชาสัมพันธ์ โดยใช้แพลตฟอร์มออนไลน์ ทำให้การท่องเที่ยวมีความน่าสนใจและแข่งขันได้ ชุมชนร่วมมือในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน อย่างไรก็ตาม ชุมชนต้องการการสนับสนุนจากหน่วยงานในการประชาสัมพันธ์และการอบรมเพิ่มเติม ผู้นำชุมชนมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมและความร่วมมือในท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศุภราภรณ์ แต่งตั้งลำ (2563) ได้ศึกษาเรื่องผลกระทบจากการเดินทาง

ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร ผลการศึกษาพบว่า ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ทำให้เกิดการสร้างงานสร้างรายได้ และเกิดการกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น ผลกระทบด้านสังคม ทำให้เกิดการตระหนักและห่วงแหนคุณค่าของทรัพยากรท่องเที่ยว และเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในชุมชน ส่วนผลกระทบด้านวัฒนธรรม คนในท้องถิ่นเกิดความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเอง และเกิดการส่งเสริมการผลิตสินค้าและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน ทำให้เกิดความตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมของชุมชน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อิศารัตน์ สืบญาติ (2566) ได้ศึกษาเรื่องกลไกการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์: ปัญหาและแนวทางแก้ไข โดยมีกรณีตัวอย่างชุมชนท่องเที่ยวในจังหวัดนครปฐม ผลการศึกษาพบว่า แนวทางของการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนเชิงสร้างสรรค์สมาชิกในชุมชนมีบทบาทที่สำคัญในการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวของชุมชน รวมทั้งผู้นำท้องถิ่น และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เรืองศักดิ์ แก้วเพชร (2566) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาอัตลักษณ์การจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแบบบูรณาการของชุมชนในอำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า อำเภอเขมราฐโดยการร่วมมือของประชาชนเจ้าของพื้นที่ ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานเอกชน และมหาวิทยาลัยรังสิต ได้ร่วมกันจัดการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นในอำเภอเขมราฐ จากอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนในชุมชนอำเภอเขมราฐ กำหนดเป็นรูปแบบการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอเขมราฐ ภายใต้การมีส่วนร่วมจัดการพื้นที่ท่องเที่ยวในมิติวัฒนธรรมเมืองปลายแดนเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี

4) การจัดการทรัพยากร ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดสมุทรสาครมีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และโครงสร้างพื้นฐานอย่างเป็นระบบเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวยั่งยืน การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ป่าชายเลนในพื้นที่ต่าง ๆ เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีประสิทธิภาพ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผ่านเทศกาลและสถานที่สำคัญ เช่น วัดกาหลงและป้อมวิเชียรโชฎก ช่วยเสริมเอกลักษณ์และดึงดูดนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบโลจิสติกส์และสิ่งอำนวยความสะดวกช่วยให้นักท่องเที่ยวสะดวกสบายมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เรืองศักดิ์ แก้วเพชร (2566) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาอัตลักษณ์การจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแบบบูรณาการของชุมชน ในอำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันของการจัดการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแบบบูรณาการของชุมชนในอำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี มีการจัดการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแบบบูรณาการตามลักษณะทางวัฒนธรรม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ จิตราภรณ์ เกรวัตร (2565) ได้ศึกษาเรื่องแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์แบบบูรณาการอย่างยั่งยืนในจังหวัดสุพรรณบุรี ประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดสุพรรณบุรี มีศักยภาพด้านการมีทรัพยากรท่องเที่ยวที่โดดเด่นด้านธรรมชาติ วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสังคม มีศักยภาพด้านการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน มีศักยภาพด้านการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวจากประชากรในจังหวัด และศักยภาพด้านการสร้างกิจกรรมเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาด้านจิตใจ สำหรับประชาชนและนักท่องเที่ยว และสอดคล้อง

กับผลการศึกษาของ ทศนีย์ ปิยะเจริญเดช (2564) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา พบว่า การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวใน 5 ด้าน ประกอบด้วย 1) การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว 2) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก 3) การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว 4) การสร้างความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยว 5) การบูรณาการการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

5) ผลผลิตภัณฑท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า การบริหารจัดการผลิตภัณฑท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครครอบคลุมหลายมิติ โดยเฉพาะอาหารทะเลที่เป็นจุดเด่น การจัดเทศกาลอาหารทะเลประจำปีช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจท้องถิ่นและสร้างชื่อเสียงระดับสากล การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ และกิจกรรมต่าง ๆ ช่วยกระตุ้นการท่องเที่ยวในช่วงฤดูต่ำ และสร้างประสบการณ์หลากหลายให้กับนักท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์และกิจกรรมสื่อมวลชนจึงเป็นกลยุทธ์สำคัญในการเข้าถึงนักท่องเที่ยว ผลิตภัณฑท่องเที่ยวที่เด่น ได้แก่ อาหารทะเลสด และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและประเพณี เช่น การแห่หลวงพ่อโตและวิถีชีวิตชาวประมง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ช่วยสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งในจังหวัด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กชนิภา อินทสุวรรณ์ (2564) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบประสิทธิผลการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยการบูรณาการหลักพุทธธรรมของจังหวัดสมุทรสาคร ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบประสิทธิผลการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยการบูรณาการหลักพุทธธรรมของจังหวัดสมุทรสาคร มีปัจจัยที่สำคัญ คือ ด้านคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว มีสถานที่ท่องเที่ยว สินค้า และบริการที่ได้มาตรฐาน สถานที่ท่องเที่ยวมีอัตลักษณ์ที่โดดเด่น ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่ท่องเที่ยวอยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร มีถนนเพื่อการคมนาคมที่สะดวกสบายและปลอดภัย ด้านบุคลากรด้านการท่องเที่ยว สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สาลินี ทิพย์เพ็ง, กุลดารา เพียรเจริญ และสุชาติ อินกล้า (2565) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาสู่การเป็นเมืองเป้าหมายทางการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาควรมีการพัฒนาสินค้าและบริการให้สอดคล้องกับอัตลักษณ์วิถีไหนต นา เล สอดคล้องกับผลการศึกษาของ เรืองศักดิ์ แก้วเพชร (2566) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาอัตลักษณ์การจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแบบบูรณาการของชุมชนในอำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันการจัดการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแบบบูรณาการของชุมชนในอำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี มีการจัดการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแบบบูรณาการตามลักษณะทางวัฒนธรรม 5 ด้านคือ (1) ศิลปะการแสดง/จิตรกรรม (2) อาหาร (3) ผ้าและการแต่งกาย (4) โบราณสถาน/ศาสนสถาน และ (5) ขนบธรรมเนียม และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ นิตยา เทพนิมิตร และ เสรี วงษ์มณฑา (2564) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการวิจัยพบว่า แนวทางในการส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ 1) ควรส่งเสริมการจัดทำรายการการท่องเที่ยวที่น่าสนใจและเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย 2) ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว รวมทั้งพัฒนารูปแบบกิจกรรมให้มีความหลากหลายและ

น่าสนใจมากยิ่งขึ้น 3) ควรสร้างอัตลักษณ์และจุดเด่นของสินค้าของที่ระลึกในท้องถิ่นเพื่อเพิ่มความน่าสนใจให้นักท่องเที่ยว 4) ควรกำหนดมาตรฐานในการให้บริการที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในด้านการบริการให้นักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

6) การตลาดและประชาสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครใช้กลยุทธ์การตลาดและประชาสัมพันธ์ที่หลากหลาย เช่น การจัดงานเทศกาลอาหารทะเลและการใช้สื่อมวลชนเพื่อสร้างการรับรู้ในวงกว้าง การร่วมมือกับภาครัฐ เอกชน และชุมชนช่วยสร้างตราสินค้าท้องถิ่น เช่น อาหารทะเลสด การใช้เทคโนโลยีและสื่อออนไลน์ช่วยให้นักท่องเที่ยวเข้าถึงข้อมูลได้สะดวก แม้ว่าจะมีปัญหาด้านแคลนอุปกรณ์ในการผลิตสื่อ แต่การพัฒนาเครื่องมือสื่อสารและความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชนจะช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์และกระตุ้นเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน พร้อมรักษาอัตลักษณ์ท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปวีณา ขำพัด และพยอม ธรรมบุตร (2564) แนวทางเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างยั่งยืนของจังหวัดพิษณุโลก ประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า จุดอ่อน คือ ขาดการประชาสัมพันธ์ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สโรธร ล้อมกำปัง (2564) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก พบว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยว จังหวัดนครนายกควรมีการส่งเสริมการโฆษณาประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นช่องทางออนไลน์ ใบปลิว หรือแผ่นพับก็ตาม และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ตริยากานต์ พรหมคำ (2565) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนภายใต้แนวคิดการจัดการแบบร่วมมือกัน: กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้าและชุมชนบ้านร่องกล้า อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า การแบ่งสรรปันส่วนเทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านร่องกล้าให้สามารถยกระดับการพัฒนาในอนาคต รวมถึงเป็นความร่วมมือรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นภายใต้การดำเนินกิจกรรมที่สนับสนุนการท่องเที่ยวระหว่างหน่วยงาน ภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน

7) การพัฒนาบุคลากร ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาบุคลากรในภาคการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมุ่งเน้นการเพิ่มทักษะและความรู้ในหลายด้าน เช่น การบริการ การตลาดออนไลน์ และการปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การจัดโครงการฝึกอบรมผู้นำท่องเที่ยวชุมชนและพัฒนาทักษะเยาวชนท้องถิ่นเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับงานในอนาคตเป็นแนวทางสำคัญ นอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การบริหารจัดการบุคลากรในจังหวัดสมุทรสาครมีทิศทางที่ดีด้วยความร่วมมือจากภาครัฐ เอกชน และชุมชนเพื่อเตรียมความพร้อมรองรับนักท่องเที่ยวในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ธิติรัตน์ สืบญาติ (2566) ได้ศึกษาเรื่อง กลไกการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์: ปัญหาและแนวทางแก้ไข โดยมีกรณีตัวอย่างชุมชนท่องเที่ยวในจังหวัดนครปฐม ผลการศึกษาพบว่า ควรอยู่บนกลไกที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ศักยภาพด้านบุคลากร ศักยภาพด้านพื้นที่และสาธารณูปโภค และศักยภาพด้านการบริหารจัดการ เพื่อให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ประสบการณ์ทางศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สาลินี ทิพย์เพ็ง, กุลดารา เพียรเจริญ และสุชาติ อินกล้า (2565) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวลุ่ม

น้ำทะเลสาบสงขลาสู่การเป็นเมืองเป้าหมายทางการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน ผลการศึกษาพบว่า พัฒนาชุดการท่องเที่ยว เพิ่มช่องทางจำหน่ายที่หลากหลาย เช่น เว็บไซต์แอปพลิเคชันต่าง ๆ ฝึกอบรมแก่คนในชุมชนในการให้บริการนักท่องเที่ยว และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยว และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประจวบ จันทรหมื่น (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การบูรณาการแผนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สังคมและวัฒนธรรมในพื้นที่ลุ่มน้ำโขง ไทย-ลาว จากจังหวัดนครพนมถึงจังหวัดอุบลราชธานี และแขวงคำม่วนถึงแขวงจำปาสัก ผลการวิจัยพบว่า ยุทธศาสตร์หลัก ได้แก่ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก การพัฒนาภาพลักษณ์และกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชนด้วยการบริหารแบบมีส่วนร่วม และการพัฒนาศักยภาพบุคลากร คุณภาพสินค้า และมาตรฐานการบริการ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

การศึกษาพบปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ได้แก่ 1) ขาดบุคลากรที่มีทักษะและความรู้เพียงพอในการส่งเสริมการท่องเที่ยว 2) การขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคท้องถิ่นที่มีเป้าหมายต่างกัน 3) งบประมาณที่จำกัด ส่งผลให้การพัฒนาไม่เป็นไปตามแผน 4) การขาดทักษะการใช้สื่อออนไลน์ในการตลาดท่องเที่ยว 5) ขาดการบูรณาการระหว่างแหล่งท่องเที่ยวและเส้นทางท่องเที่ยวที่ชัดเจน 6) ปัญหาการจัดการขยะมูลฝอยที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยว และ 7) ขาดคณะกรรมการร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้การดำเนินงานขาดการบูรณาการและไม่ต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พัทธนันท์ ตลาดทรัพย์ (2566) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารราชการแบบบูรณาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผลการศึกษาพบว่า ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ได้แก่ ปัญหาขยะและการจัดการขยะ ปัญหาการจราจรและที่จอดรถไม่เพียงพอ ปัญหาด้านมลภาวะทางอากาศและปัญหาน้ำเสีย เป็นต้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สโรธร ล้อมกำปัง (2564) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก ผลจากการศึกษาแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก พบว่า จังหวัดนครนายกในหลายแห่งมีการจัดการเกี่ยวกับขยะที่ดี แต่ในบางพื้นที่ยังขาดการดูแลเรื่องของการจัดการขยะ และควรมีการจัดการเรื่องสถานที่จอดรถภายในสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พระอธิการภูวนัย จัปโจนาย (2565) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงศาสนาและวัฒนธรรม กรณีศึกษาวัดหิรัญญาวาส ตำบลเกาะช้าง อำเภอมะนัง จังหวัดยะลา ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของวัด มี ประเด็นหลัก คือ ปัญหาจากคนในชุมชนที่ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และปัญหาที่เกิดจากบุคลากรของวัดที่ยังขาดการเผยแพร่ข้อมูลที่มีผลกระทบต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งยังขาดการสนับสนุนให้ชุมชนมีการรวมกลุ่มหรือสร้างเครือข่ายเพื่อมีส่วนร่วมในการพัฒนาวัด

3. แนวทางในการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ควรมุ่งพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวและโครงสร้างพื้นฐาน เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกและการเข้าถึงน้ำ ไฟฟ้า และถนน พร้อมรักษาสีเขียวและสิ่งแวดล้อมและการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความร่วมมือ

ระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชนท้องถิ่นในรูปแบบ “ไตรภาคี” เป็นกลยุทธ์สำคัญ โดยภาครัฐสนับสนุนด้านนโยบายและโครงสร้างพื้นฐาน ภาคเอกชนพัฒนาบริการ และชุมชนท้องถิ่นร่วมในการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน และสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อิตารัตน์ สืบญาติ (2566) ได้ศึกษาเรื่อง กลไกการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์: ปัญหาและแนวทางแก้ไข โดยมีกรณีตัวอย่างชุมชนท่องเที่ยวในจังหวัดนครปฐม กลไกการบริหารจัดการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ให้ประสบความสำเร็จนั้น สมาชิกในชุมชนต้องเห็นประโยชน์ของการจัดการท่องเที่ยวและสร้างการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในทุกขั้นตอนการทำกิจกรรมเรียนรู้ร่วมกันผ่านประสบการณ์โดยเน้นนักท่องเที่ยวและคนในชุมชน รวมทั้งการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานของการท่องเที่ยวเพื่อพร้อมรองรับนักท่องเที่ยว มีการส่งเสริมการตลาดในด้านผลิตภัณฑ์ และประชาชนในชุมชนและนักท่องเที่ยวร่วมมือกันในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดความยั่งยืน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ นริลักษณ์ ศิริวรรณ (2567) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองรอง ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบที่ทำให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเมืองรองประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับบริบทของแต่ละเมือง อาทิ แหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจ มาตรฐานที่พักอาศัย การคมนาคม ความเข้มแข็งของผู้นำ และความพร้อมของคนในชุมชน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พระอธิการภูวนัย จัปใจนาย และพลวัฒน์ ประพัฒน์ทอง (2565) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงศาสนาและวัฒนธรรม กรณีศึกษาวัดหิรัญญาวาส ตำบลเกาะช้าง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ผลการศึกษาพบว่า แนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงศาสนาและวัฒนธรรมของวัดหิรัญญาวาสมี 2 ประเด็นหลัก คือ (1) แนวทางการพัฒนาที่เกิดจากประชาชน ควรส่งเสริมให้วัดเป็นศูนย์กลางทางศาสนาและวัฒนธรรมของชุมชน รวมทั้งควรฝึกอบรมประชาชนให้การผลิตภัณฑ OTOP เพื่อสร้างรายได้และเป็นเอกลักษณ์ของหมู่บ้าน และ (2) แนวทางการพัฒนาที่เกิดจากบุคลากรของวัด ควรจัดหาวิทยากรเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของวัด และควรให้บุคลากรไปศึกษาดูงานที่แหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ เพื่อพัฒนาวัดต่อไป

องค์ความรู้ใหม่

การศึกษาการบริหารจัดการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร พบว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนต้องอาศัยการผสมผสานหลายปัจจัยสำคัญ ทั้งการบูรณาการนโยบายการท่องเที่ยวกับแผนพัฒนาจังหวัด การเสริมสร้างบทบาทของชุมชนในทุกกระบวนการ และการประชุมร่วมระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างเป้าหมายและการทำงานที่ชัดเจน การส่งเสริมบทบาทของภาคเอกชนในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการบริหารทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจ พร้อมทั้งสร้างความร่วมมือที่ยั่งยืนกับชุมชน ขณะเดียวกัน การใช้ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ช่วยเสริมเอกลักษณ์และดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มองหาประสบการณ์เฉพาะตัว การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการประชาสัมพันธ์ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมมากขึ้น รวมถึงการพัฒนาบุคลากรรุ่นใหม่โดยเน้นการฝึกทักษะด้านภาษา เทคโนโลยี และการบริการ เพื่อตอบสนองต่อแนวโน้มตลาดแรงงาน การพัฒนานี้ไม่เพียงเพิ่มโอกาสการจ้างงานแต่ยังสร้างความพร้อมให้

เยาวชนในการเข้าสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างมั่นคง แนวทางทั้งหมดนี้สะท้อนถึงการพัฒนากองทุนเพื่อ
จังหวัดสมุทรสาครอย่างครอบคลุมและยั่งยืน ซึ่งส่งผลดีต่อเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในระยะยาว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

- 1) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง
ของเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม โดยสร้างระบบติดตามและประเมินผลนโยบายเพื่อให้ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้
ตามสถานการณ์ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชนและตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว
- 2) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดตั้งกลไกประสานงานที่ชัดเจนระหว่างภาครัฐ เอกชน และ
ชุมชน โดยทำข้อตกลงความร่วมมือและการประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการพัฒนา
- 3) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสร้างความรู้และทักษะด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้
ชุมชนผ่านการฝึกอบรมและเวทีประชาคม เพื่อเพิ่มความสามารถในการมีส่วนร่วมและสร้างช่องทางการสื่อสาร
ที่มีประสิทธิภาพ
- 4) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดทำแผนการจัดการทรัพยากรที่ยั่งยืนเพื่อใช้ทรัพยากรอย่างมี
ประสิทธิภาพและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมให้
สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น
- 5) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพัฒนาและสร้างผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวใหม่ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว
ตลอดปี โดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ท้องถิ่น เช่น การจัดเทศกาลหรือกิจกรรมพิเศษที่ส่งเสริม
ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบการบริหารการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครกับจังหวัดอื่น
ๆ ที่มีความคล้ายคลึงกัน เพื่อหาแนวทางที่สามารถปรับใช้ในการพัฒนากองทุนท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพใน
ระดับท้องถิ่น
- 2) แนะนำให้ศึกษาแนวทางการบริหารจัดการที่ยั่งยืนในมุมมองของการใช้เทคโนโลยีและ
นวัตกรรมในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อสร้างความสะดวกสบายและประสิทธิภาพให้กับนักท่องเที่ยว
- 3) ควรมีการศึกษาต่อเนื่องเกี่ยวกับผลกระทบของการพัฒนากองทุนท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่น
โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและเป็นประโยชน์ในการวาง
แผนการพัฒนาท่องเที่ยวในอนาคต
- 4) ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เน้นการมีส่วนร่วมของ
ประชาชนในท้องถิ่น

เอกสารอ้างอิง

- กชนิกา อินทสุวรรณ. (2564). รูปแบบประสิทธิผลการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยการบูรณาการหลักพุทธธรรมของ จังหวัดสมุทรสาคร. (ปริญญานิพนธ์ระดับดุขฎิบัณติต). มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. พระนครศรีอยุธยา.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2565). การจัดการการท่องเที่ยว. ค้นเมื่อ 21 พฤษภาคม 2567 จาก http://www.saradd.com/index.php?option=com_content&view=article&id=218:tourism-element&catid=25:the-project&Itemid=72.
- จิตรารณณ์ เกรวัตร. (2565). แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์แบบบูรณาการอย่างยั่งยืนในจังหวัดสุพรรณบุรี ประเทศไทย. ปริญญานิพนธ์ระดับดุขฎิบัณติต : มหาวิทยาลัยพะเยา.
- ฉัตรชญา ศรีบุรี. (2561). การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด กรณีศึกษา: เรือนจำจังหวัดลำพูน. วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณติต : มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ตรียากานต์ พรหมคำ. (2565). การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนภายใต้แนวคิดการจัดการแบบร่วมมือกัน: กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้าและชุมชนบ้านร่องกล้า อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณติต : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ทัศนีย์ ปิยะเจริญเดช. (2564). รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา. ปริญญานิพนธ์ระดับดุขฎิบัณติต : มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- เทพิน ไคร้วานิช. (2566). แผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์แบบบูรณาการอย่างยั่งยืนในกรุงเทพมหานคร ประเทศไทย และโครงการนำร่องในชุมชนสุนทรศิริ เขตห้วยขวาง. ปริญญานิพนธ์ระดับดุขฎิบัณติต) : มหาวิทยาลัยพะเยา.
- ธิดารัตน์ สืบญาติ. (2566). กลไกการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์: ปัญหาและแนวทางแก้ไข. วารสารรามคำแหง ฉบับบัณติตวิทยาลัย, 6(2), 15-30.
- นฤมล เกษมสุข. (2560). ททท.ดัน “ท่องเที่ยว 4.0” เคลื่อนเศรษฐกิจ. ค้นเมื่อ 26 เมษายน 2567, จาก <https://www.bangkokbiznews.com/business/756663>.
- นาริลักษณ ศิริวรรณ. (2567). การพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองรอง. วิจัยปริทัศน์ฉบับเดือนเมษายน 2567 กลุ่มงานวิจัยและพัฒนาสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 25(เมษายน 2567), 1-12.
- นิตยา เทพนมิตร และเสรี วงษ์มณฑา. (2564). แนวทางการส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช. วารสารการบริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น, 275-286.
- ประจวบ จันทร์หมื่น. (2565). การบูรณาการแผนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สังคมและวัฒนธรรม ในพื้นที่ลุ่มน้ำโขงไทย-ลาว จังหวัดนครพนมถึงจังหวัดอุบลราชธานีและแขวงคำม่วนถึงแขวงจำปาสัก. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม, 12(1), 82-95.
- ปวีณา ขำพัด และพยอม ธรรมบุตร. (2564). แนวทางเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างยั่งยืนของจังหวัดพิษณุโลก ประเทศไทย. วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา, 11(1), 187-199.

- พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานเชิงพื้นที่แบบบูรณาการ พ.ศ. 2565. (2565, 19 สิงหาคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 139 ตอนที่ 51 ก. 21-48.
- พระอธิการภูวนัย จัปปินาย และพลวัฒน์ ประพัฒน์ทอง. (2565). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงศาสนาและวัฒนธรรม กรณีศึกษาวัดหิริญญาวาส ตำบลเกาะช้าง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย. เชียงราย: สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- พัทธนันท์ ตลาดทรัพย์. (2566). การบริหารราชการแบบบูรณาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. *วารสารรามคำแหง ฉบับรัฐประศาสนศาสตร์*, 6(2), 64-97.
- เริงศักดิ์ แก้วเพชร. (2566). การศึกษาอัตลักษณ์การจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแบบบูรณาการของชุมชนในอำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี. *Journal of Roi Kaensam Academi*, 8(5), 446-457.
- ศุภนันท์ ผลศิริ. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการท่องเที่ยวโดยชุมชน กรณีศึกษาตำบลไทรทอง อำเภอคลองหาด จังหวัดสระแก้ว. *วารสารโครงการทวีปปริญาทางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ*. 1-11.
- ศุศราภรณ์ แต่งตั้งลำ. (2563). ผลกระทบจากการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรสาคร. *HUSO Journal of Humanities and Social Sciences*, 4(2), 49-63.
- สมบัติ นามบุรี. (2562). นวัตกรรมและการบริหารจัดการ, *วารสารวิจัยวิชาการมหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต*, 2(2), 121-134.
- สาลินี ทัพย์เพ็ง, กุลดารา เพียรเจริญ และสุชาติ อินกล้า. (2565). การพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวกลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาสู่การเป็นเมืองเป้าหมายทางการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย*, 17(61), 36-45.
- สโรธร ล้อมกำปัง. (2564). แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก. *วารสารศิลปศาสตร์ มทร.ธัญบุรี*, 2(1), 83-94.
- สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร. (2566). *บรรยายสรุปจังหวัดสมุทรสาคร*. ค้นเมื่อ 21 พฤษภาคม 2567, จาก https://www.samutsakhon.go.th/_new/files/com_news_devpro1/2023-2_d2eb329e2082486.pdf
- สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร. (2566). *แผนพัฒนาจังหวัด 5 ปี พ.ศ. 2566-2570 ฉบับทบทวน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567*. สมุทรสาคร: สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร.
- องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร. (2565). *แผนส่งเสริมการท่องเที่ยวองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร ประจำปี พ.ศ. 2565- 2570*. สืบค้นเมื่อ 20 พฤษภาคม 2567, จาก <http://samutsakhonpao.go.th/WEB%20NEW/travelplan65-70.pdf>